

Éjkirálynő

Espár Tamás

December 23.-án délután az összes manó a Télapónak segített felkészülni Karácsony éjszakára. Kivéve egyet, Zuzut, aki a ház előtti verandán állt egyedül. Zuzu volt a legügyetlenebb manó, bármibe fogott minden balul sült el. Ma este is ez történt vele, mikor a Télapó rábízta a játékautók csomagolását. Véletlenül rálépett az egyikre és elcsúszott, ezzel felborította az asztalt, aminél egy másik manó a gyerekek leveleit rendszerezte. Tovább bukfencezett Zuzu egyenesen a pöttyös labdák közéjébe. Legalább két tucat labda pattogott mindenfelé nem kis felfordulást okozva.

Zuzu épp állandó szerencsétlenségén morfondírozott, mikor Télanyó lépett oda hozzá.

-Ne szomorkodj Zuzu, semmi végzetes nem történt. –Próbálta vigasztalni a kis manót.

-Mindig csak a bajt okozom, jobb lenne mindenkinek nélkülem. –Szipogta a bánatos manó.

-Ne mondj ilyet. Mindenkinek nagyon hiányoznál. –Átkarolta a kis barátját, aki kezdte abbahagyni a szomorkodást.

-Télanyó, azokon a hegyeken túl van még valami? Vagy az a világ vége?

-Azon túl az Éjkirálynő országa van. Oda soha nem süt be a nap. Nem sokan élnek arra, az éjszakai állatok, mint a holló, a bagoly és a jégsárkány.

-Ti jártatok már arra? Nem emlékszem, hogy Télapó vitt volna arra ajándékot.

-Nem jártunk ott soha. A rénszarvasok nem tudnak átrepülni a magas hegyeken.

Zuzu be akarta bizonyítani, hogy nem egy haszontalan manó, aki csak bajt képes okozni. Ezért, miután elaludt a többi manó, kilopódzott és a szánjával elindult az északi hegyek irányába. Hajnalra el is érte a hegyláncokat. Talált egy szűk völgyet, épp akkorát, hogy egy manó átfért rajta. A völgyön túl egy hatalmas kastély körvonalait látta. Reggel volt már, itt mégis koromsötét. Zuzu nem habozott, rögtön odasietett. Belépett a hatalmas kapun, ami azonnal becsukódott mögötte. Egy ajtóval találta szembe magát, ami alól halványkékes fény szűrődött ki.

-Ez gyönyörű. –Hüledezett a manó. Látni akarta a fényforrását. Benyitott a terembe. A szoba közepén egy óriási kék gyémánt helyezkedett el. Ebből jött a Zuzunak annyira tetsző fény. Megbabonázva közeledett felé a manó.

-Állj! Ki vagy te? –Csattant fel egy éles női hang. Zuzu megrettenve hátrált el a gyémánttól. Felpillantva meglátta a hang forrását. Egy magas, sötét ruhás nő állt a kék fény mögött. Haja hosszú és fekete, ruháját sötét gyémántok szegélyezték.

-Én Zuzu vagyok. A Télapó egyik manója.

-Télapó? Hallottam már róla. Mit keres itt? –Élesen nézte a reszkető manót.

-Az Éjkirálynőt kerestem. Azt mondták itt még nem járt senki, még a napfénye sem.

-Így van. Ezért te is menj el. Ne akarj itt ragadni.

-Te vagy az Éjkirálynő? –Már nem tűnt olyan ijesztőnek a magas nő.

-Én. A kopár, sötét föld királynője. –Megállt a manó előtt. –Régen nem ilyen volt ez az ország. Amikor még kislány voltam itt zöldelltek a fák és ragyogott a napfény. Aztán egyszer csak megjelentek a hegyek és minden megváltozott.

Zuzu továbbra is a kék kristállyal volt elfoglalva. Egyre közelebb lopakodott hozzá. Már csak egy lépés választotta el, amikor szokásához híven, megbotlott. Egyenesen a kristálynak esett, ami összetört.

-Neeee. Mit csináltál te szerencsétlen? –Förmedt rá az Éjkirálynő. –Ez volt az egyetlen fényforrásunk.

A kékfény megszűnt, ezzel egy időben megremegett a föld. Az Éjkirálynő az ablakhoz sietett. Zuzu is feltápáskodott nagy nehezen és mellé lépdelt. Együtt nézhették, ahogy a magas hegyek visszahúzódnak a földbe. A nap gyenge fényei fokozatosan törtek be a sűrű éjszakába. Pár pillanat múlva az Éjkirálynő arcát is megérintette a napsugár. Hosszú évtizedek után újra elmosolyodott.

Télanyó érkezett egy szánon Zuzut keresve. Nem lepődött meg, hogy itt találta meg. Az Éjkirálynő elmesélte, hogy hozta vissza a manó a napfényt az országába. Télanyó kedvesen rámosolygott Zuzura.

-Láttod, hogy nem vagy szerencsétlen? Néha amit annak gondolsz, lehet, hogy valójában szerencse. Soha nem tudhatod, hogy az az apró rossz, ami éppen történik veled, nem egy nagyobb rossztól ment meg téged.

Zuzu boldogan tért haza.